

[Kaj Andresen.]

„der har derfor været foretaget en fornyet kritisk gennemgang af hvert enkelt udgiftsområde med henblik på at undgå ikke strengt påkrævede stigninger og opnå besparelser. Der er herved indvundet meget betydelige beløb; ikke mindst på statens anlægsbudget.“

Senere tilføjes:

„Regeringen vil søge denne tilbageholdende linje i udgiftspolitikken fastholdt gennem finansåret.“

Jeg synes, at denne udtalelse klart viser, at regeringen har haft både vilje og evne til at lægge en bremse på udgiftsstigningerne, hvor det med rimelighed kunne gøres. Jeg har tillid til, at finansministeren har taget denne rimelighed med i vurderingerne, da det heller ikke er ethvert forslag om beskæring, mit parti ønsker at stå bag. Den tilbageholdende linje er jo en direkte fortsættelse af indeværende års aftale.

Men selv med de her omtalte besparelser har vi milliardstigningen. Så vidt jeg kan bedømme det efter en gennemgang af finanslovsforslaget, skyldes stigningen 3 faktorer. Den første er bestræbelserne for at gøre forslaget så realistisk som muligt, så man i det kommende år stort set skulle kunne arbejde inden for den her opstillede ramme. Den anden er, at visse af de i år udskudte opgaver uvægerligt må melde sig i det kommende år. Endelig er den tredje årsag — og det er jo langt den mest effektive — stigningen i de lovbundne udgifter samt løn- og prisstigningen.

Det var med nogen undren, at jeg bemærkede den ironi, hvormed det ærede medlem hr. Poul Møller forleden omtalte finansministerens bestræbelser for i år at gøre finanslovsforslaget mere ærligt — eller realistisk om man vil. Jeg vil tro, at det ærede medlems partifæller i finansudvalget ikke deler den ironiske opfattelse. Da man i sin tid flyttede finanslovsforslagets fremsættelse fra oktober til november, skete det jo bl. a. med det formål, at forslaget ikke skulle behøve at undergå større æn-

dringer. Det er ikke helt blevet tilfældet. I fjor stilledes der f. eks. 913 ændringsforslag, inden lovforslaget var vedtaget. Man vil under den form ikke have noget godt grundlag for at bedømme statsudgifterne i selve lovforslaget. Der er nu tilstræbt et forslag, hvor så vidt muligt alle forud beregnelige udgifter er taget med, og ingen her i tinget kan jo have nogen interesse i, at f. eks. de lovbundne udgifter er budgetteret i underkanten. De kommer alligevel. Selv om den nye form for budgettering hverken reducerer eller forhøjer de endelige udgifter, vil de nok på det foreliggende lovforslag udgøre adskillige millioner kroner. Jeg er sikker på, at finansudvalget vil betragte den ændrede fremgangsmåde som et fremskridt og en imødekommenhed.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt udskudte opgaver fra i år må melde sig til løsning i det kommende, har det særlig betydning i forbindelse med statens anlægsudgifter. De civile anlægsudgifter blev i sommer fastlagt til 920 mill. kr., senere korrigeret til 935 mill. kr.; på budgettet er opført 1.100-1.200 mill. kr. til dette formål, altså en stigning på et par hundrede millioner kroner. Hovedparten af stigningen er øgede udgifter til vejarbejder, som staten refunderer, men i øvrigt drejer det sig om investeringer i landets trafikvæsen og uddannelsesvæsen. Selv om man kan holde igen med en del af statens anlægsudgifter og har måttet gøre det bl. a. af hensyn til den tekniske mulighed for deres gennemførelse, vil det afgjort være dårlig økonomi, om staten i en periode, hvor det private erhvervsliv ruster sig til en hårdere konkurrence, undlod de investeringer i trafik og uddannelse, som er en absolut forudsætning for, at erhvervenes rationalisering kan lykkes. Det gælder vore jernbaner, vore havne, vore veje, og det gælder institutioner til uddannelse af de medarbejdere, erhvervslivet har behov for. Jeg tror ikke, at yderligere besparelser på investeringer i nogen af uddannelsesområderne, lige fra folkeskolerne til læreanstalterne, vil være for-